

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 30. října 2007 (30.11)
(OR. en)**

14491/07

**Interinstitucionální spis:
2007/0229 (CNS)**

**MIGR 105
SOC 414**

NÁVRH

Odesílatel:	Evropská komise
Ze dne:	29. října 2007
Předmět:	Návrh směrnice Rady o sjednoceném postupu vyřizování žádostí státních příslušníků třetích zemí o jediné povolení k pobytu a výkonu práce na území členského státu a o společném souboru práv pro pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v členském státě

Delegace nalezou v příloze návrh Komise podaný s průvodním dopisem Jordiho AYETA PUIGARNAUA, ředitele, pro Javieru SOLANU, generálního tajemníka, vysokého představitele.

Příloha: KOM(2007) 638 v konečném znění

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 23.10.2007
KOM(2007) 638 v konečném znění

2007/0229 (CNS)

Návrh

SMĚRNICE RADY

**o sjednoceném postupu vyřizování žádostí státních příslušníků třetích zemí o jediné
povolení k pobytu a výkonu práce na území členského státu**

a

**o společném souboru práv pro pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají
v členském státě**

(předložená Komisí)

{SEK(2007) 1393}

{SEK(2007) 1408}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1) SOUVISLOSTI NÁVRHU

- **Odůvodnění a cíle návrhu**

Tento návrh je součástí snahy EU vypracovat komplexní přistěhovaleckou politiku. Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 uvedla, že Evropská unie by měla zajistit spravedlivé zacházení se státními příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států, a že důraznější politika v oblasti integrace by měla usilovat o to, aby jim byla poskytnuta práva a povinnosti srovnatelné s právy a povinnostmi občanů Evropské unie. Haagský program z listopadu 2004 uznává, že „legální migrace bude hrát důležitou roli v posilování znalostní ekonomiky v Evropě, při podporování hospodářského rozvoje, a přispěje tak k provádění Lisabonské strategie“. V závěrech Evropské rady z prosince 2006 byla odsouhlasena řada kroků, které mají být v roce 2007 uskutečněny, mezi něž patří i „pokud jde o legální migraci, vytvořit dobře řízené migrační politiky, které plně zohledňují pravomoci členských států a napomáhají jim v pokrytí stávajících a budoucích potřeb pracovních sil a přispívají k udržitelnému rozvoji všech zemí; zejména je třeba urychleně projednat připravované návrhy Komise v rámci plánu politiky v oblasti legální migrace z prosince roku 2005“.

Tento návrh se snaží na tyto požadavky odpovědět v souladu s plánem politiky v oblasti legální migrace, který se zaměřoval na stanovení podmínek přijímání specifických kategorií migrantů (vysoce kvalifikovaných pracovníků, sezónních pracovníků, placených stážistů a osob převedených v rámci společnosti) ve čtyřech zvláštních legislativních návrzích na jedné straně a dále na zavedení obecného rámce pro spravedlivý a na právech založený přístup k pracovní migraci na straně druhé. Tento návrh směřuje k naplnění druhého cíle tím, že v souladu s obecnou filozofií lisabonské agendy zajistí právní postavení pracovníků z třetích zemí, kteří jsou již přijati, a tím, že zavede procesní zjednodušení pro žadatele.

Za účelem dosažení těchto cílů navrhuje Komise zaručit společný soubor práv pro všechny pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v členském státě a nebylo jim dosud přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, a zavést sjednocený postup pro vyřizování žádostí a jediné povolení k pobytu / výkonu práce. Toto kombinované povolení přinese užitečné synergie a umožní členským státům lépe řídit a kontrolovat přítomnost státních příslušníků třetích zemí na jejich území pro účely zaměstnání.

- **Obecné souvislosti**

Již od zasedání Evropské rady v Tampere v říjnu 1999 se Komise snaží o dohodu o společných pravidlech pro hospodářskou migraci, která je základním kamenem jakékoliv přistěhovatelské politiky. V roce 2001 Komise navrhla směrnici o „podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu placeného zaměstnání a výkonu samostatné výdělečné činnosti“. Zatímco jiné orgány EU přijaly pozitivní stanoviska k návrhu, jednání v Radě se omezilo na pouhé první čtení a návrh byl oficiálně stažen v roce 2006.

Stávající návrh se nezabývá podmínkami přijímání, ale místo toho se zaměřuje na společný soubor práv, která mají být poskytnuta všem pracovníkům z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v členském státě a na jeden procesní aspekt, a sice na jediné povolení vydané v rámci sjednoceného postupu vyřizování žádosti.

Pokud jde o postavení pracovníků z třetích zemí, existuje zde v současnosti v porovnání s vlastními občany „rozdíl v právech“. Tím, že budou poskytnuta pracovníkům z třetích zemí práva v oblasti zaměstnání (např. pracovní podmínky včetně mzdy, přístup k odborné přípravě a základním dávkám sociálního zabezpečení), která budou srovnatelná s právy vlastních státních příslušníků, dojde k uznání, že pracovníci z třetích zemí svou prací a daňovými odvody přispívají evropskému hospodářství. Navíc to může pomoci snížit nekalou soutěž, která vzniká z tohoto rozdílu v právech, a tudíž to poslouží občanům EU jako záruka ochraňující je před levnou pracovní silou a migranty před vykořisťováním. Navíc díky poskytnutí společného souboru práv v rámci práva Společenství by došlo k vytvoření rovných podmínek uvnitř EU pro všechny státní příslušníky třetích zemí, kteří legálně pracují bez ohledu na to, ve kterém členském státě pobývají.

Navrhovaným procesním zjednodušením by díky jedinému povolení vydávanému v rámci sjednoceného postupu vyřizování žádostí došlo k významnému zjednodušení administrativních požadavků kladených na pracovníky z třetích zemí i zaměstnavatele v rámci celé EU. Kromě toho dojde, vzhledem k posílené kontrolní funkci, k doplnění nedávného návrhu Komise o postizích proti zaměstnavatelům státních příslušníků třetích zemí s nelegálním pobytem KOM(2007) 249.

- **Platné předpisy vztahující se na oblast návrhu**

V oblasti legálního přistěhovalectví byla přijata řada směrnic, které se použijí na zvláštní skupiny státních příslušníků třetích zemí: směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny; směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty; směrnice Rady 2004/114/ES o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby; směrnice Rady 2005/71/ES o zvláštním postupu při přijímání státních příslušníků třetích zemí pro účely vědeckého výzkumu. Návrh je s ustanoveními těchto předpisů v souladu a doplňuje je, protože slouží jako horizontální nástroj poskytující práva každému pracovníkovi z třetí země, který oprávněně pobývá v členském státě bez ohledu na to, na jakém základě byl přijat na území členského státu a na jakém základě mu byl udělen přístup na trh práce daného členského státu.

Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 rozšířilo působnost ustanovení nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato ustanovení dosud nevztahovala pouze z důvodu jejich státní příslušnosti. Nařízení zajistí, že nebude existovat rozdíl v zacházení se státním příslušníkem třetí země a občanem EU v případě stěhování z jednoho členského státu do druhého. Stávající návrh doplňuje nařízení tím, že se vztahuje také na přístup pracovníka z třetí země k dávkám sociálního zabezpečení v jednom členském státě.

Vzor povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí je stanoven v nařízení (ES) č. 1030/2002, které umožňuje členským státům, aby v jednotném vzoru uváděly další

informace, „zejména zda je dotyčné osobě povolen výkon práce“. Tento návrh vychází ze zmíněného nařízení natolik, že zavazuje členské státy vyznačit povolení k výkonu práce do jednotného vzoru bez ohledu na právní základ přijetí na území.

Souběžně s tímto návrhem Komise předloží návrh směrnice o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu vysoce kvalifikovaného zaměstnání. Oba návrhy byly připravovány tak, aby byly vzájemně slučitelné.

- **Soulad s ostatními politikami a cíli Unie**

Ustanovení tohoto návrhu jsou v souladu s cíli lisabonské strategie KOM(2005) 24, zejména s cílem vytvořit z EU přitažlivější místo pro práci, Integrovaných hlavních směrů pro růst a zaměstnanost KOM(2005) 141 a sdělení Komise o podpoře důstojné práce pro všechny KOM(2006) 249, a tyto cíle podporují. Jako záruka před vykořisťováním může sloužit zajištění právního postavení přistěhovalců – v případech, kde jsou jejich práva coby pracovníků jasně vymezena a uznána, což zvýší příspěvek státních příslušníků třetích zemí k hospodářskému rozvoji a růstu EU a zároveň ochrání občany EU před levnou pracovní silou. V souladu se sdělením o demografické budoucnosti Evropy – učinně z problému výhodu KOM(2006) 571 přispívá tento návrh navíc k integraci přistěhovalců a jejich rodin, a představuje tudíž součást reakce, která je nutná k přípravě evropského hospodářství a společnosti na nadcházející stárnutí společnosti.

Tento návrh, který má vliv zejména práva v oblasti zaměstnávání státních příslušníků třetích zemí, je v souladu se základními právy a dodržuje zásady uznané Chartou základních práv, zvláště pokud jde o článek 12 o svobodě shromažďování a sdružování, článek 14 o právu na vzdělání, čl. 15 odst. 3 o rovných pracovních podmínkách, čl. 21 odst. 2 o zákazu diskriminace, článek 29 o právu na přístup ke službám zaměstnanosti, článek 31 o slušných a spravedlivých pracovních podmínkách, článek 34 o sociálním zabezpečení a sociální pomoci, článek 35 o ochraně zdraví a článek 47 o právu na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces.

2) KONZULTACE ZÚČASTNĚNÝCH STRAN A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Konzultace zúčastněných stran**

Metody konzultací, hlavní cílová odvětví a obecný profil respondentů

V souvislosti se Zelenou knihou o přístupu EU k řízení ekonomické migrace proběhla veřejná konzultace. Komise obdržela více než 130 příspěvků od členských států, dalších orgánů EU, sociálních partnerů, nevládních organizací, třetích zemí, vysokých škol atd. (dostupné na http://europa.eu.int/comm/justice_home/news/consulting_public/economic_migration/news_contributions_economic_migration_en.htm) a dne 14. června 2005 bylo konáno veřejné slyšení.

Další konzultace se konaly prostřednictvím seminářů a workshopů a členské státy byly konzultovány v rámci Výboru pro imigraci a azyl Komise. V rámci externí studie zadané za účelem podpořit posouzení dopadů proběhly další konzultace se

zúčastněnými stranami prostřednictvím dotazníků a pohovorů.

Shrnutí odpovědí a způsob, jakým byly vzaty v úvahu

Rozbor 130 příspěvků obdržených v průběhu veřejné konzultace ukázal obecnou podporu pro společnou politiku EU v oblasti ekonomického přistěhovalectví, i když existují značné rozdíly v přístupu a v očekávaných výsledcích. Objevily se některé zřetelné prvky, tj. potřeba společných pravidel EU upravující přinejmenším některé hlavní kategorie ekonomických přistěhovalců a stanovující pro ně výhodné podmínky (tj. pro vysoce kvalifikované pracovníky), které byly doplněné žádostmi o zajištění jistého právního postavení všem legálně pracujícím přistěhovalcům. Proto na rozdíl od návrhu směrnice o ekonomické migraci z roku 2001, která zamýšlela upravit podmínky přijímání všeobecně – tento návrh zavádí pouze procesní zjednodušení a uděluje práva těm, kteří jsou již přijati na území členského státu a trh práce.

Komise zohlednila připomínky učiněné k plánu politiky v oblasti legální migrace a připomínky učiněné v souvislosti se studií o posouzení dopadů.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Nebylo třeba využít externích odborných konzultací.

- **Posouzení dopadů**

Byly posouzeny tyto možnosti:

Možnost 1 – neprovedení žádných opatření.

Možnost 2 – nelegislativní řešení: komunikace, koordinace a spolupráce: Není přijímán žádný nový právní předpis týkající se práv migrujících pracovníků obecně. Práva některých pracovníků z třetích zemí budou dále konkretizována vnitrostátními předpisy a na úrovni EU budou upravena pouze zvláštními směnicemi (např. o vysoce kvalifikovaných pracovnících), namísto toho by byla věnována pozornost doplňkovým a podpůrným činnostem s cílem sblížit právní úpravy v členských státech pomocí získávání a výměny zkušeností a informací.

Možnost 3a – legislativní řešení ve formě směrnice zaměřující se na společné prvky: Toto řešení by poskytlo rovné zacházení státním příslušníkům třetích zemí, kteří mají již přístup na trh práce ve všech oblastech, které se týkají zaměstnání s vyloučením sociálního zabezpečení, převodu příspěvků na sociální zabezpečení a důchody a přístupu k veřejným službám.

Možnost 3b – legislativní řešení rovného zacházení ve formě směrnice: Tímto řešením by bylo zavedeno rovné zacházení se státními příslušníky třetích zemí, kteří mají již přístup na trh práce ve všech oblastech, které se týkají zaměstnání s včetně sociálního zabezpečení, převodu příspěvků na sociální zabezpečení a důchody a přístupu k veřejným službám.

Možnost 4 – doplňkové legislativní řešení ve formě směrnice; sjednocený postup vyřizování žádosti a jediné povolení k pobytu / výkonu práce: Směrnice by se zaměřila na sjednocený postup vyřizování žádost, který by byl zjednodušen jak pro

přistěhovačce, tak pro orgány státní správy, a na jediný doklad opravňující státní příslušníky třetích zemí usadit se a pracovat v členských státech. Ustanovení by mohla vycházet z nařízení č. 1030/2002 o jednotném povolení k pobytu, které již v současné době umožňuje členským státům uvést poznámky, které se týkají přístupu na trh práce. Tato možnost by mohla zahrnovat, při sledování přístupu založeného na právech, procesní záruky týkající se žádosti o jediné povolení.

Možnost 5 – plnohodnotné legislativní řešení ve formě směrnice, která by upravila přístup na trh práce a zároveň zavedla rovné zacházení s pracovníky z třetích zemí: Směrnice by upravila přístup pracovníků z třetích zemí na trh práce v členském státě s cílem zavést srovnatelné zacházení, pokud jde o přístup k zaměstnání a mobilitu uvnitř daného členského státu. Aby bylo možné udělit přístup na trh práce státním příslušníkům třetích zemí, je nutné harmonizovat podmínky pro přijímání za účelem práce (ekonomická potřeba atd.). Tato možnost by navíc zavedla rovné zacházení jako s vlastními občany ve všech oblastech uvedených v možnosti 3 b.

Při porovnání možností a jejich dopadů a ve světle stanovisek členských států a jiných zúčastněných stran je upřednostňovaným řešením kombinace možností 3b a 4, u které se jeví, že přináší v praktických i politických podmínkách největší potenciál výhod.

Komise provedla posouzení dopadů uvedené ve svém pracovním programu a vypracovala o něm zprávu, kterou zpřístupnila na [bude doplněno].

3) PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

- **Shrnutí navrhovaných opatření**

Návrh zavádí sjednocený postup vyřizování žádostí státních příslušníků třetích zemí, kteří hodlají vstoupit na území členského státu za účelem práce. V případě kladného vyřízení žádosti by se vydávalo povolení k pobytu a výkonu práce jediným aktem. Existuje obecná povinnost, která ukládá členským státům zavést systém s jedním správním místem, a splňovat při vyřizování žádostí určité záruky a normy. Navíc existuje obecný zákaz dodatečných povolení (např. pracovního povolení). Pokud jde o vzor tohoto jediného dokladu, bude vycházet z harmonizovaného vzoru stávajícího povolení k pobytu státních příslušníků třetích zemí v EU, který zavedlo nařízení (ES) č. 1030/2002. Návrh tedy zavazuje členské státy, aby v povoleních k pobytu vydaných za jiným účelem (např. rodinnému příslušníku) vyznačily, zda má státní příslušník třetí země přístup na trh práce uvedeného členského státu.

Návrh dále přináší práva státním příslušníkům třetích zemí, kteří legálně pracují na území členského státu tím, že vymezuje oblasti, zejména oblasti týkající se zaměstnávání, ve kterých by mělo být zavedeno rovné zacházení jako s vlastními občany. Rovné zacházení jako s vlastními občany by se v zásadě týkalo všech pracovníků z třetích zemí, kteří legálně pobývají, ale nemají zatím právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta.

- **Právní základ**

Cílem ustanovení této směrnice je zavést procesní zjednodušení (sjednocený postup vyřizování a jediné povolení) a zajistit právní postavení pracovníků z třetích zemí oprávněně pobývajících na území členského státu formou rovného zacházení, a tudíž je

vhodným právním základem čl. 63 odst. 3 písm. a) Smlouvy o ES.

- **Zásada subsidiarity**

Zásada subsidiarity se použije, nespadá-li návrh do výlučné pravomoci Společenství.

Členské státy nemohou uspokojivě dosáhnout cílů návrhu z těchto důvodů:

Pokud by jednaly samotné členské státy, existovalo by riziko, že zůstane v různých členských státech zachováno různé zacházení se státními příslušníky třetích zemí. Mohlo by to vést k narušení hospodářské soutěže na jednotném trhu a způsobit druhotný pohyb státních příslušníků třetích zemí do těch členských států, které přiznávají více práv. Pokud jde o navrhované procesní zjednodušení, jestliže ty členské státy, které stále využívají paralelní struktury, je budou využívat i nadále, zůstanou postupy pro získání povolení k pobytu a pracovní povolení zdlouhavé a náročné, a to jak pro zaměstnavatele, tak i pro zaměstnance.

Akcí Společenství lze lépe dosáhnout cílů návrhu z následujících důvodů:

Zavedením rovného zacházení s pracovníky z třetích zemí, které bude srovnatelné se zacházením s vlastními občany, prostřednictvím nástroje Společenství v oblasti zaměstnávání, by došlo k omezení nekalé soutěže mezi občany EU a pracovníky z třetích zemí a posloužilo jako záruka, která ochrání občany EU před levnou pracovní silou a migranty před vykořisťováním. Navíc přiznání společného souboru práv prostřednictvím rovného zacházení v rámci práva Společenství by vytvořilo rovné podmínky uvnitř EU pro všechny státní příslušníky třetích zemí, kteří legálně pracují bez ohledu na to, ve kterém členském státě pobývají. Pokud jde o navrhované procesní zjednodušení, jeho pomocí by došlo ke snížení administrativních požadavků pro pracovníky z třetích zemí i zaměstnavatele uvnitř celé EU.

Společná akce zajistí 1) účinnější postupy při vyřizování žádosti; 2) rovné zacházení v oblasti zaměstnávání pro pracovníky přijaté na území členských států; a 3) lepší integraci těchto pracovníků.

Návrh přiznává práva prostřednictvím rovného zacházení v oblastech týkajících se zaměstnávání formou minimálních požadavků. Nezasahuje tudíž do práv členských států vymezit obsah skutečných práv.

Návrh zavádí pouze minimální úroveň harmonizace, pokud jde o navrhované procesní zjednodušení. Ukládal by členským státům pouze obecnou povinnost zavést systém s jedním správním místem a obecný zákaz vydávat dodatečné doklady – jako je například pracovní povolení – a nezasahoval by do jejich vnitřních postupů při vyřizování žádostí. Pokud jde o vzhled, vychází navíc z již harmonizovaného vzoru povolení k pobytu upraveného v nařízení (ES) č. 1030/2002.

Návrh je proto v souladu se zásadou subsidiarity.

- **Zásada proporcionality**

Návrh je v souladu se zásadou proporcionality z tohoto důvodu:

Způsob poskytnutí práv rovného zacházení a procesní zjednodušení je pouhou obecnou

povinností.

Podle předposledního pododstavce článku 63 Smlouvy o ES se členským státům nebrání v zachování nebo zavedení jiných vnitrostátních předpisů, než které jsou stanoveny ve směrnici, pokud jsou tyto předpisy slučitelné se Smlouvou a mezinárodními dohodami.

- **Volba nástrojů**

Navrhované nástroje: směrnice.

Jiné prostředky by nebyly přiměřené z tohoto důvodu:

Směrnice je pro toto opatření vhodným nástrojem: Stanoví minimální požadavky na práva a obecnou povinnost používat sjednocený postup při vyřizování žádostí o jediné povolení, ale ponechává členským státům flexibilitu při jejím zavádění do vnitrostátních právních úprav a při uplatňování v praxi.

4) ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá žádné důsledky pro rozpočet Společenství.

5) DALŠÍ INFORMACE

- **Srovnávací tabulka**

Po členských státech se požaduje, aby Komisi sdělily znění vnitrostátních prováděcích předpisů k dané směrnici a srovnávací tabulku mezi těmito předpisy a touto směrnicí.

- **Podrobné vysvětlení návrhu**

Kapitola I – obecná ustanovení

Články 1, 2 a 3

Tato kapitola stanoví účel, definice a rozsah působnosti směrnice. S ohledem na horizontální povahu této směrnice a cíl přiznat společný soubor práv všem státním příslušníkům třetích zemí, kteří oprávněně pobývají a pracují v členském státě formou stanovení minimálních požadavků, pojem „pracovník z třetí země“ znamená nejenom osoby přijaté na území členského státu za účelem práce, ale i ty osoby, které byly původně přijaty z jiných důvodů a byl jim také udělen přístup na trh práce na základě ustanovení právních předpisů Společenství nebo vnitrostátních předpisů (např. rodinní příslušníci, uprchlíci, studenti, vědečtí pracovníci). Je třeba zdůraznit, že v případě rodinných příslušníků tento návrh nezasahuje do podmínek, které upravují výkon práva na sloučení rodiny. Jakmile je však rodinný příslušník přijat členským státem v souladu se směrnicí Rady 2003/86/ES vztahuje se na něj tato směrnice za předpokladu, že jej lze považovat za pracovníka z třetí země podle ustanovení této směrnice.

Výjimky z rozsahu působnosti tohoto návrhu jsou upraveny taxativním způsobem. Státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou vyslanými pracovníky v souladu se směrnicí

Rady 1996/71/ES, jsou vyjmuti z rozsahu působnosti, jelikož se nemá za to, že tvoří součást trhu práce členského státu, do kterého jsou vysláni. Osoby převedené v rámci společnosti, smluvní dodavatelé služeb a stážisté s ukončeným vzděláním podle závazků GATS Evropského společenství nejsou zahrnuti ze stejného důvodu. Tento návrh se rovněž nevztahuje na sezónní pracovníky vzhledem k jejich zvláštnostem a dočasné povaze jejich právního postavení. Tento návrh se nevztahuje ani na státní příslušníky třetích zemí, kteří získali právní postavení dlouhodobého rezidenta vzhledem k jejich privilegovanému právnímu postavení a zvláštnímu typu povolení k pobytu.

Kapitola II – sjednocený postup vyřizování žádostí a jediné povolení

Článek 4

Ústředním ustanovením je obecná povinnost posoudit žádost o povolení k práci a pobytu na území členského státu ve sjednoceném řízení a je-li žádosti vyhověno, vydat jediné povolení opravňující žadatele k pobytu i výkonu práce.

Článek 5

Členské státy určí příslušné orgány, které budou přijímat žádosti a vydávat toto jediné povolení. Tímto určením však nebude dotčena úloha a příslušnost dalších vnitrostátních orgánů, pokud jde o přezkum a rozhodování o žádostech. Navíc určení, které orgány budou přijímat a vydávat povolení, by nemělo bránit členským státům ustanovit další orgány, u kterých mohou státní příslušníci třetích zemí nebo jejich budoucí zaměstnavatel podat žádost (např. konzulární úřady) a ke kterým lze povolení doručit.

Články 6 a 7

Jediné povolení bude vycházet ze vzoru povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí podle nařízení (ES) č. 1030/2002, kterým se stanoví jednotný vzor povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí. Nařízení umožňuje, aby členské státy uvedly v příslušném místě jednotného vzoru údaje o tom, zda má osoba oprávnění pracovat. Stávající návrh nařizuje členským státům uvádět tento údaj. Tato povinnost se nevztahuje pouze na jediné povolení, které je vydáno za účelem pobytu a výkonu práce, ale také na všechna vydaná povolení k pobytu bez ohledu na druh povolení nebo právní titul pobytu (např. sloučení rodiny, studium), pokud je dotčený státní příslušník třetí země připuštěn na trh práce příslušného členského státu. Vydávání dodatečných povolení je obecně zakázáno.

Články 8, 9 a 10

Kromě jiných procesních záruk je stanoveno, že zamítnutí žádosti o jediné povolení musí být odůvodněno, aby bylo zřejmé, proč vnitrostátní orgány zamítly povolení vydat. Jelikož tento návrh nevymezuje kritéria přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem práce, podmínky a kritéria, na základě kterých lze zamítnout žádost o jediné povolení, musí být stanoveny vnitrostátními právními předpisy. Jedním z kritérií je povinnost dodržovat zásady upřednostňování pracovníků z členských států Společenství, které jsou zejména uvedeny v příslušných ustanovení aktů o přistoupení z roku 2003 a 2005. Žadatel musí mít v případě zamítnutí právo na opravné prostředky, o nichž musí být poučen v písemném vyrozumění. Mezi další procesní záruky patří

povinnost, aby členské státy informovaly státního příslušníka třetí země nebo budoucího zaměstnavatele o tom, které doklady jsou nutné pro žádost o jediné povolení. Výše poplatků, pokud po žadatelích členskými státy budou poplatky vyžadovány, navíc musí být přiměřená a může vycházet ze zásady skutečně poskytnuté služby.

Článek 11

Ustanovení tohoto článku uvádí práva na vstup, opětovný vstup, pobyt a průjezd na základě jediného povolení. Tato práva mají svůj význam zejména v těch členských státech, které zcela neuplatňují schengenské *acquis*.

Kapitola III – právo na rovné zacházení

Článek 12

Tento článek přiznává práva státním příslušníkům třetích zemí tím, že vymezuje oblasti, ve kterých by se mělo zavést rovné zacházení jako s vlastními občany formou minimálních požadavků, aniž by tím bylo dotčeno právo členských států přijmout nebo ponechat si příznivější úpravu.

Rovné zacházení týkající se vzdělávání a odborné přípravy zahrnuje školné ve školách a vysokých školách. Členské státy nicméně mohou omezit rovné zacházení, pokud jde o studijní granty.

Návrh zavádí rovné zacházení při uznávání diplomů v souladu s vnitrostátními postupy. Toto ustanovení také odkazuje na uplatňování ustanovení směrnice 2005/36/ES. Znamená to, že kvalifikace státního příslušníka třetí země získaná v jiném členském státě, by měla být uznána stejným způsobem, jakým by se zohlednila kvalifikace občanů EU získaná v třetí zemi, jak je uvedeno zejména v čl. 3 odst. 3 výše uvedené směrnice.

Rovné zacházení, pokud jde o sociální zabezpečení, se vztahuje na dávky vymezené v článku 4 nařízení Rady (ES) č. 1408/1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství. Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 sice rozšířilo uplatňování ustanovení nařízení (EHS) č. 1408/1971 na státní příslušníky třetích zemí, ale vztahovalo se pouze na situace, kdy se státní příslušník třetí země stěhoval z jednoho členského státu do jiného. Ustanovení o rovném zacházení v tomto návrhu, pokud jde o dávky sociálního zabezpečení, se vztahují rovněž na osoby přicházející do členského státu přímo ze třetí země.

Zavádí se rovné zacházení, pokud jde o přístup k prostředkům a službám dostupným veřejnosti včetně ubytování, které je poskytováno ve veřejných či soukromých kapacitách. Členské státy však mohou omezit právo na ubytování ve veřejných kapacitách na státní příslušníky třetích zemí, kteří již pobývají nebo mají právo pobývat v dotčeném členském státě po dobu nejméně tří let. Pokud jde o asistenční služby poskytované úřady práce, tak by rovné zacházení mělo zahrnovat i služby poskytované prostřednictvím EURES (Evropské služby zaměstnanosti).

Případná omezení rovného zacházení.

Členské státy mohou omezit práva na rovné zacházení v určitých případech na ty osoby, které jsou skutečně zaměstnány. Důvody pro případná omezení jsou následující. Hlavním cílem návrhu je zavést rovné zacházení pro státní příslušníky třetích zemí, kteří mají povolený pobyt. Pojem „pracovník z třetí země“ je však vymezen tak, že zahrnuje všechny státní příslušníky třetích zemí, kteří byli přijati na území členského státu a jsou oprávněni na tomto území pracovat. To by znamenalo, že státní příslušníci třetích zemí nemusí být ve skutečnosti zaměstnání, aby se na ně vztahovala ustanovení o rovném zacházení v tomto návrhu. Definice pojmu pracovník z třetí země byla stanovena tak, aby zahrnovala situace, které nastávají před samotným zaměstnáním (uznání diplomu, asistence poskytovaná službami zaměstnanosti) nebo které následují po zaměstnání na základě předchozích příspěvků (dávky v nezaměstnanosti). Nicméně většina práv je z podstaty věci vykonávána v rámci zaměstnání. V každém případě je právo na rovné zacházení úzce spojeno s legálním bydlištěm státního příslušníka třetí země a s uděleným přístupem na trh práce v členském státě, což je zakotveno v jediném povolení.

Článek 13

Tímto návrhem nejsou dotčena příznivější ustanovení dohod Společenství nebo smíšených dohod, které byly nebo budou uzavřeny s třetími zeměmi za účelem úpravy právního postavení pracovníků z třetích zemí, např. jako je Dohoda o EHP nebo dohoda o přidružení s Tureckem. Příloha 4 pracovního dokumentu Komise, který doprovází tento návrh, přináší rozsáhlý seznam těchto dohod. Tato výjimka se uplatní v případech, kde se příslušná ustanovení týkají obsahu návrhu a samotných dohod, rozhodnutí podle nich přijatých a od nich odvozených rozhodnutí soudu. Navíc nejsou rovněž návrhem dotčeny příznivější mezinárodní instrumenty Rady Evropy, které se použijí na pracovníky z třetích zemí, již jsou státními příslušníky členských států Rady Evropy (Evropská sociální charta ze dne 18. října 1961 ve znění Evropské sociální charty z roku 1996 a Evropské úmluvy o právním postavení migrujících pracovníků ze dne 24. listopadu 1977). Tímto návrhem by rovněž neměla být dotčena příznivější ustanovení obsažená v mezinárodních úmluvách, která zakazují diskriminaci z důvodu původu, jako je např. Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Příloha 5 pracovního dokumentu Komise, který doprovází tento návrh, přináší seznam těchto dohod a konkretizuje, zda byly tyto dohody ratifikovány všemi členskými státy.

Návrh

SMĚRNICE RADY

o sjednoceném postupu vyřizování žádostí státních příslušníků třetích zemí o jediné povolení k pobytu a výkonu práce na území členského státu **a** **o společném souboru práv pro pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v členském státě**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 63 odst. 3 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů,

vzhledem k těmto důvodům:

1. Za účelem postupného vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva stanoví Smlouva opatření, která mají být přijata v oblasti azylu, přistěhovalectví a ochrany práv státních příslušníků třetích zemí.
2. Evropská rada na svém zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 uznala nutnost harmonizace vnitrostátních právních předpisů upravujících podmínky přijímání a pobytu státních příslušníků třetích zemí. V této souvislosti prohlásila, že Evropská unie by měla zajistit spravedlivé zacházení se státními příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států, a že důraznější politika integrace by měla směřovat k tomu, aby jim byla přiznána práva a povinnosti srovnatelné s právy a povinnostmi občanů Evropské unie. V souladu s tím Evropská rada požádala Radu, aby urychleně přijala právní nástroje na základě návrhů Komise. Nezbytnost dosáhnout cíle vytyčené v Tampere byla znovu potvrzena haagským programem ze dne 4. a 5. listopadu 2004.
3. Na trhu práce, který se stává globálnější, by EU měla podpořit svou atraktivitu pro pracovníky z třetích zemí. Administrativní zjednodušení a usnadnění přístupu k příslušným informacím by tomu mělo napomoci. Ustanovení o sjednoceném postupu vyřizování žádostí ústící v kombinovaný doklad, který v rámci jednoho správního aktu zahrnuje jak povolení k pobytu, tak pracovní povolení, by přispělo ke zjednodušení a harmonizaci rozcházejících se pravidel,

kteřá se v současnosti používají v členských státech. Takové procesní zjednodušení již bylo zavedeno ve většině členských států a zavedlo účinnější postup, a to jak pro migranty, tak pro jejich zaměstnavatele, a umožnilo snadněji kontrolovat zákonnost jejich pobytu a zaměstnání.

4. Aby umožnily první vstup na své území, měly by mít členské státy možnost bez zbytečných průtahů vydat jediné povolení, nebo pokud takové povolení vydávají výlučně na svém území, vízum.
5. Je třeba stanovit procesní pravidla pro posuzování žádostí o jediné povolení. Tyto postupy by měly být s ohledem na běžné pracovní zatížení správních orgánů členských států účinné a snadno zvládnutelné, průhledné a spravedlivé, aby dotčným osobám nabízely odpovídající právní jistotu.
6. Podmínky a kritéria, na základě kterých může být žádost o jediné povolení zamítnuta, jsou stanoveny vnitrostátními právními předpisy, a to včetně podmínky dodržovat zásadu upřednostňování pracovníků z členských států Společenství, jak je zejména vyslovena v příslušných ustanoveních aktů o přistoupení ze dnů 16. dubna 2003 a 25. dubna 2005.
7. Toto jediné povolení by mělo vycházet ze vzoru povolení k pobytu podle nařízení (ES) č. 1030/2002¹, kterým se stanoví jednotný vzor povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, které umožňuje členským státům uvádět informace, zejména zda je dotyčné osobě povolen výkon práce. Členské státy by měly uvést – rovněž pro lepší kontrolu migrace – nejenom v jediném povolení, ale také ve všech vydaných povolení k pobytu informace, které se týkají povolení k výkonu práce, bez ohledu na druh povolení nebo titul pobytu, na základě kterého byl státní příslušník třetí země přijat na území členského státu a byl mu poskytnut přístup na trh práce dotčeného členského státu.
8. Státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou držiteli platného cestovního dokladu a jediného povolení vydaného členským státem, který zcela používá schengenského *acquis*, by měly být oprávněni vstoupit a volně se pohybovat na území členských států, jež zcela používají schengenského *acquis* po dobu až tří měsíců v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)² a článkem 21 schengenského *acquis* – prováděcí úmluvy k Schengenské dohodě ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úmluva o provedení schengenského dohody)³.
9. Chybí-li horizontální právní úprava Společenství, práva státních příslušníků třetích zemí se liší podle toho, ve kterém členském státě vykonávají práci a jaká je jejich státní příslušnost. Nemají stejná práva jako státní příslušníci členského státu nebo jiní občané EU. S cílem dále rozvinout soudržnou přistěhovatelskou

---

¹ Úř. věst. L 157, 15.6.2002, s. 1.

² Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

³ Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19.

politiku, snížit rozdíl v právech, která mají občané EU a státní příslušníci třetích zemí, jenž legálně pracují, a doplnit stávající *acquis* v oblasti přistěhovatelství by měl být stanoven soubor práv, zejména formou označení oblastí politik, ve kterých je poskytnuto rovné zacházení jako s vlastními občany pro pracovníky z třetích zemí, kteří byli legálně přijati do členského státu, ale nejsou zatím dlouhodobě pobývajících rezidenty. Cílem takových ustanovení je zavést rovné podmínky v rámci EU, dále uznat, že státní příslušníci třetích zemí, kteří legálně pracují v členských státech přispívají evropskému hospodářství prostřednictvím své práce a daňovými odvody a mají sloužit i jako záruka, která omezí nekalou soutěž mezi vlastními občany a státními příslušníky třetích zemí, jež vyplývá z jejich možného vykořisťování.

10. Všichni státní příslušníci třetích zemí, kteří legálně pobývají a pracují v členských státech, by měli požívat přinejmenším stejný společný soubor práv formou rovného zacházení jako s vlastními občany příslušného členského státu, bez ohledu na původní důvod přijetí. Právo na rovné zacházení v oblastech vymezených touto směrnicí by nemělo být poskytnuto pouze těm státním příslušníkům třetích zemí, kteří byli přijati na území členského státu za účelem výkonu práce, ale rovněž těm, kteří byli přijati z jiných důvodů a mohl jim být poskytnut přístup na trh práce tohoto členského státu v souladu s jinými právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy, včetně rodinných příslušníků pracovníků z třetích zemí, kteří byli přijati členskými státy v souladu se směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny⁴, pracovníků z třetích zemí, kteří byli přijati členským státem v souladu se směrnicí Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby⁵; a vědeckých pracovníků, kteří byli přijati v souladu se směrnicí Rady 2005/71/ES ze dne 12. října 2005 o zvláštním postupu pro přijímání státních příslušníků třetích zemí pro účely vědeckého výzkumu⁶.
11. Tato směrnice se nevztahuje na státní příslušníky třetí země, kteří nabyli právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v souladu se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty⁷, jelikož mají privilegované právní postavení a zvláštní druh povolení k pobytu „dlouhodobě pobývajících rezidenta – ES“.
12. Tato směrnice by se neměla vztahovat na státní příslušníky třetích zemí, na které se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb⁸, pokud jsou vysláni do členského státu a na státní příslušníky třetí země, kteří vstupují do některého členského státu v souladu se závazky obsaženými v mezinárodní dohodě, která usnadňuje vstup a dočasný pobyt určitých kategorií fyzických

---

⁴ Úř. věst. L 251, 3.10.2003, s. 12.

⁵ Úř. věst. L 375, 23.12.2004, s. 12.

⁶ Úř. věst. L 289, 3.11.2005, s. 15.

⁷ Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44.

⁸ Úř. věst. L 18, 21.1.1997, s. 1.

osob z oblasti obchodu a investic, jelikož se nepovažují za součást pracovního trhu dotčeného členského státu.

13. Tato směrnice by se neměla vztahovat na státní příslušníky třetích zemí, kteří byli přijati některým členským státem na své území pro sezónní práce na dobu, která nepřekračuje šest měsíců v jakýchkoliv dvanácti měsících, vzhledem k jejich dočasnému statusu.
14. Právo na rovné zacházení ve vymezených oblastech politik by mělo být úzce spojeno s legálním bydlištěm státního příslušníka třetí země a přístupem na trh práce v členském státě, což je zakotveno v jediném povolení, jež zahrnuje oprávnění pobývat a vykonávat práci v povolení k pobytu vydaném pro jiné účely, jenž bude obsahovat informace o tom, zda je osoba oprávněna vykonávat práci.
15. Odborné kvalifikace státního příslušníka třetí země získané v jiném členském státě, by měla být uznána stejným způsobem, jakým by se zohlednila kvalifikace občanů EU získaná v třetí zemi v souladu s ustanoveními směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. července 2005 o uznávání odborných kvalifikací⁹.
16. Státní příslušníci třetí země, kteří vykonávají práci na území členského státu, by měli požívat rovné zacházení, pokud jde o sociální zabezpečení. Odvětví sociálního zabezpečení jsou vymezena nařízením Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství¹⁰. Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 ze dne 14. května 2003, kterým se působnost nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato nařízení dosud nevztahují pouze z důvodu jejich státní příslušnosti¹¹, rozšiřuje působnost nařízení (EHS) č. 1408/1971 na státní příslušníky třetích zemí, kteří mají oprávněný pobyt v Evropské unii a kteří se nacházejí v přeshraniční situaci. Ustanovení o rovném zacházení v této směrnici, pokud jde o dávky sociálního zabezpečení, se vztahují rovněž na osoby přicházející do členského státu přímo ze třetí země. Směrnice by však neměla přinášet více práv, než které přiznávají stávající právní předpisy Společenství v oblasti sociálního zabezpečení státním příslušníkům třetí země, kteří mají přeshraniční prvek mezi členskými státy.
17. Jelikož cílů navrhované akce, totiž stanovení sjednoceného postupu vyřizování žádostí o jediné povolení pro státní příslušníky třetích zemí k pobytu a výkonu práce na území členského státu a zajištění práv pro pracovníky z třetích zemí, kteří legálně pobývají v členském státě, nelze dostatečným způsobem dosáhnout na úrovni členských států, a tudíž z důvodu rozsahu a účinků této akce, jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku

---

⁹ Úř. věst. L 255, 30.9.2005, s. 22.

¹⁰ Úř. věst. L 149, 5.7.1971, s. 2.

¹¹ Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 1.

nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení výše uvedeného cíle.

18. Tato směrnice je v souladu se základními právy a dodržuje zásady uznané Chartou základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvou o lidských právech a základních svobodách a musí být provedena v souladu s nimi.
19. Členské státy by měly uvést v účinnost ustanovení této směrnice bez diskriminace na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických vlastností, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politických nebo jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, postižení, věku nebo sexuální orientace, zejména v souladu se směrnicí Rady 2000/43/ES ze dne 29. června 2000, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ¹² a směrnicí Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání¹³.
20. [V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o založení Evropského společenství, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se tyto členské státy nepodílejí na přijímání této směrnice, a proto pro ně není závazná ani použitelná.]
21. V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice, a proto pro ně není závazná ani použitelná,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Kapitola I

Obecná ustanovení

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je stanovit:

- a) sjednocený postup pro vydávání jediného povolení k pobytu a výkonu práce na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí za účelem zjednodušit jejich přijímání a usnadnit kontrolu jejich právního postavení; a

---

¹² Úř. věst. L 180, 19.7.2000, s. 22.

¹³ Úř. věst. L 303, 2.12.2000, s. 16.

b) společný soubor práv pro pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v členském státě

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „státním příslušníkem třetí země“ jakákoliv osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 17 odst. 1 Smlouvy;
- b) „pracovníkem z třetí země“ každý státní příslušník třetí země, který byl přijat na území členského státu a je oprávněn v tomto členském státu pracovat;
- c) „jediným povolením“ každé oprávnění vydané orgány členského státu, které opravňuje státního příslušníka třetí země legálně pobývat a vykonávat práci na jeho území;
- d) „sjednoceným postupem vyřizování žádostí“ jakýkoliv postup, který vede na základě jediné žádosti k rozhodnutí o jediném povolení pro státního příslušníka třetí země, které jej opravňuje pobývat a vykonávat práci na území členského státu.

Článek 3

Rozsah působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na:

- a) státní příslušníky třetích zemí, kteří hodlají pobývat a pracovat na území členského státu a
- b) pracovníky z třetích zemí, kteří oprávněně pobývají v některém členském státě.

2. Tato směrnice se nevztahuje na státní příslušníky třetí země,:

- a) kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie a kteří využili nebo využívají své právo na volný pohyb uvnitř Společenství;
- b) na které se vztahuje směrnice 96/71/ES po dobu, po kterou jsou vysláni;
- c) kteří vstupují do některého členského státu v souladu se závazky obsaženými v mezinárodní dohodě, která usnadňuje vstup a dočasný pobyt určitých kategorií fyzických osob z oblasti obchodu a investic, zejména na osoby převedené v rámci společnosti, smluvní dodavatele služeb a vystudované stážisty podle závazků GATS Evropského společenství;
- d) kteří byli přijati některým členským státem na své území pro sezónní práce na dobu, která nepřekračuje šest měsíců v jakýchkoliv dvanácti měsících;

- e) kteří požádali o přiznání právního postavení uprchlíků a dosud neobdrželi konečné rozhodnutí;
- f) kteří se zdržují v některém členském státě jako žadatelé o mezinárodní ochranu nebo podle režimů dočasné ochrany;
- g) kteří v souladu se směrnicí 2003/109/ES nabyli právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta;
- h) jejichž vyhoštění bylo z faktických nebo právních důvodů odloženo.

Kapitola II

Sjednocený postup vyřizování žádostí a jediné povolení

Článek 4

Sjednocený postup vyřizování žádostí

1. Žádost o pobyt a výkon práce na území členského státu se podává v rámci sjednoceného řízení.
2. Členské státy posoudí žádost a přijmou rozhodnutí udělit, změnit nebo obnovit jediné povolení, pokud žadatel splňuje požadavky stanovené vnitrostátními právními předpisy. Rozhodnutí, kterým se uděluje, mění nebo obnovuje jediné povolení, představuje jeden složený právní titul, jenž v rámci jednoho správního aktu zahrnuje povolení k pobytu i k výkonu práce.

Článek 5

Příslušný orgán

1. Členské státy určí orgány příslušné přijímat žádosti a vydávat jediná povolení.
2. Tyto určené orgány vyřizují žádost a rozhodnou o žádosti co nejdříve, v každém případě však nejpozději do šesti měsíců ode dne jejího podání.

Za mimořádných okolností souvisejících s obtížností posouzení žádosti může být lhůta uvedená v prvním pododstavci prodloužena.

3. Určené orgány písemně oznámí rozhodnutí žadateli v souladu oznamovacími postupy stanovenými příslušnými vnitrostátními právními předpisy.
4. V případě, že informace připojené k žádosti nejsou dostatečné, vyrozumí určený orgán žadatele o tom, že jsou požadovány dodatečné informace. Běh lhůty uvedené v odstavci 2 se staví do doby, než orgány obdrží dodatečné požadované informace.

Článek 6

Jediné povolení

1. Členské státy při vydávání jediného povolení užívají jednotný vzor upravený nařízením (ES) č. 1030/2002 a vyznačí údaje týkající se povolení vykonávat práci v souladu s jeho přílohou, a, 7.5–9.
2. Členské státy nevydávají žádná dodatečná povolení za účelem prokázání přístupu na trh práce, zejména žádné druhy pracovního povolení.

Článek 7

Povolení k pobytu vydaná za jiným účelem

1. Při vydávání povolení k pobytu podle nařízení (ES) č. 1030/2002 členské státy vyznačí údaje týkající se povolení k výkonu práce bez ohledu na druh povolení. 2. Členské státy nevydávají žádná dodatečná povolení za účelem prokázání přístupu na trh práce, zejména žádné druhy pracovního povolení.

Článek 8

Opravné prostředky

1. V písemném oznámení rozhodnutí, kterým se žádost odmítá, jedině povolení neuděluje, nemění nebo neobnovuje, pozastavuje nebo ruší jedině povolení na základě požadavků stanovených vnitrostátními právními předpisy nebo právními předpisy Společenství, se uvede odůvodnění.
2. Jakékoliv rozhodnutí, kterým se žádost odmítá, jedině povolení neuděluje, nemění nebo neobnovuje, pozastavuje nebo ruší, je možné napadnout u soudu dotčeného členského státu. Písemné oznámení uvede poučení o možných opravných prostředcích a lhůtách pro jejich podání.

Článek 9

Přístup k informacím

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby informovaly státního příslušníka třetí země a budoucího zaměstnavatele o všech dokladech, které jsou nutné k vyplnění žádosti.

Článek 10

Poplatky

Členské státy mohou od žadatelů požadovat zaplacení poplatků za vyřízení žádosti v souladu s touto směrnicí. Výše poplatků navíc musí být přiměřená a může vycházet ze zásady skutečně poskytnuté služby.

Článek 11

Práva na základě jediného povolení

1. Během doby své platnosti jediné povolení opravňuje držitele v minimálním případě k:
  - a) vstupu, opakovanému vstupu a pobytu na území členského státu, který vydal jediné povolení;
  - b) průjezdu jiným členským státem pro účely vykonání práv uvedených pod písm. a);
  - c) volnému přístupu na celé území členského státu, který vydal jediné povolení v rámci omezení stanovených z důvodu bezpečnosti vnitrostátními právními předpisy;
  - d) vykonávání činností, ke kterým má oprávnění podle jediného povolení;
  - e) tomu být poučen o právech spojených s povolením, která přiznává tato směrnice nebo vnitrostátní právní předpisy.

Kapitola III

Právo na rovné zacházení

Článek 12

1. Pracovníci z třetích zemí požívají rovného zacházení jako občané, přinejmenším pokud jde o:
  - a) pracovní podmínky, včetně mzdy a výpovědi, podmínek bezpečnosti práce a zdraví na pracovišti;
  - b) svobodu sdružování a spolčování a členství v odborových organizacích nebo svazech zaměstnavatelů nebo v organizaci, jejíž členové patří k určité profesní skupině, včetně dávek poskytovaných uvedenými organizacemi, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy o veřejném pořádku a veřejné bezpečnosti;
  - c) vzdělávání a odbornou přípravu;
  - d) uznávání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o dosažené kvalifikaci v souladu s odpovídajícími vnitrostátními postupy;
  - e) odvětví sociálního zabezpečení, jak jsou vymezena nařízením Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství. Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 rozšiřující působnost ustanovení nařízení (EHS) č. 1408/71 a nařízení (EHS) č. 574/72 na státní příslušníky třetích zemí, na které se tato ustanovení dosud nevztahovala pouze z důvodu jejich státní příslušnosti, se použije obdobně;

- f) vyplacení získaných nároků na důchodové zabezpečení při stěhování do třetí země;
- g) daňové výhody;
- h) přístup k veřejným prostředkům a službám včetně získávání ubytování a pomoci poskytované pracovními úřady.

2. Členské státy mohou omezit rovné zacházení jako s občany tak, že:

- a) vyžadují pro poskytnutí přístupu k všeobecnému a odbornému vzdělání doklad o přiměřených jazykových znalostech. Přístup k vysokoškolskému vzdělání může být závislý na splnění zvláštních podmínek týkajících se vzdělání;
- b) omezí práva udělená v odstavci 1 písm. c), pokud jde o studijní granty;
- c) omezí práva poskytnutá v odst. 1 písm. h), pokud jde o ubytování ve veřejných kapacitách na případy, ve kterých státní příslušník třetí země pobývá nebo má právo pobytu na území státu po dobu nejméně tří let;
- d) omezí práva poskytnutá v odst. 1 písm. a), b) a g) na ty pracovníky z třetích zemí, kteří jsou již zaměstnáni;
- e) omezí práva poskytnutá v odst. 1 písm. e) na ty pracovníky z třetích zemí, kteří jsou již zaměstnáni vyjma dávek v nezaměstnanosti.

Článek 13

Příznivější ustanovení

1. Tato směrnice se použije, aniž jsou dotčena příznivější ustanovení:

- a) právních předpisů Společenství včetně dvoustranných nebo mnohostranných dohod mezi Společenstvím nebo Společenstvím a jeho členskými státy a třetí zemí nebo více třetími zeměmi.
- b) dvoustranných nebo vícestranných dohod mezi jedním nebo několika členskými státy a jednou nebo několika třetími zeměmi.

2. Touto směrnicí není dotčeno právo členských států přijmout nebo zachovat ustanovení, která jsou příznivější pro osoby, na které se směrnice vztahuje.

Kapitola IV

Závěrečná ustanovení

Článek 14

Každý členský stát zajistí, že široké veřejnosti je dostupný pravidelně obnovovaný soubor informací o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí na jeho území.

Podávání zpráv

Článek 15

1. Komise pravidelně a poprvé nejpozději do tří let ode dne uvedeného v článku 16 předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice členskými státy a navrhne případné nezbytné změny.
2. Každoročně a poprvé nejpozději 1. dubna roku [jeden rok po provedení směrnice do vnitrostátních předpisů] členské státy oznámí Komisi a ostatním členským státům prostřednictvím sítě zřízené rozhodnutím 2006/688/ES statistiku týkající se počtu státních příslušníků třetích zemí, kterým bylo uděleno, obnoveno nebo zrušeno jediné povolení během předchozího kalendářního roku s uvedením jejich státní příslušnosti a povolání. Rovněž se oznamuje statistika týkající se přijatých rodinných příslušníků.

Provedení do vnitrostátních právních předpisů

Článek 16

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do ..... Neprodleně sdělí Komisi jejich znění a srovnávací tabulku mezi těmito předpisy a touto směrnicí.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Vstup v platnost

Článek 17

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Určení

Článek 15

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne

*Za Radu
předseda / předsedkyně*